

שימעון גוטמן ואשתו איה
"כל הזמן רבנו"

● אתה טוען, שחזי הוא שהכי נים את הרימון לחכיזה. אם כך, הוא סיפק לך גם את יתר הרימון מונים. לכן נו צריכים למצוא לכי אורה טביעות-אצבעות של חזי עץ הרימונים שנתפסו היום כי ביתך.

יתכן שיש באמת טביעות של חזי או של החייל על הרימונים, וגם שלי. אני רוצה להגיד שכבר שלוש שנים לא היו לי בעיות עם חמותי. לא היה לי שום דבר נגדה. לא רציתי את מותה.

שאלה אחת נשארה ללא תשובה: איפה חזי? האם הוא קיים, האם הוא ישב עם גוטמן והכין את חבילת-התופת, או שגם הוא וגם החייל, שעלו סיפר גוטמן, הם רק דמויות דמיוניות? ה-סניגוריה מבקשת עכשיו לשכנע את בית-המישפט העליון ששני האנשים אכן קיימים, ולכן יש לזכות את גוטמן.

שאלה אחרת: האם היה הנאשם שפוי כשנשלח אל ספסל הנאשמים? מדוע לא בוצע צו שופט בית-המישפט, שהורה למיטרה לשלוח את העצור ל-הסתכלות פסיכיאטרית, לפני תחילת ה-הליכים המישפטיים נגדו? לדעת הסניגור, די בפגם חמור זה בהליכים, כדי לזכות את שולחו.

סיפורה של אשת האסיר:

לחצתי על אמא שתסתכל במודעות-שידוכים בעיתון, כדי שתכיר מישהו. היא רצתה שאני אכיר מישהו. אני הייתי צעיר רה בת 20. עלינו לארץ בסוף 1972. עבדתי בתיאטרון של עולים חדשים.

הלכנו למישרד-שידוכים ברחוב דיזנגוף בתל-אביב רק בשביל אמא. לא מצאנו בשבילה מישהו מתאים. אך האשה, ש-עבדה במישרד, אמרה שבשבילי יש לה דווקא הרבה כתובות ושידוכים מצויינים. היא נתנה לי כתובות.

נפגשתי עם איזה שלושה גברים. והם היו זבל. נשארה לי כתובת אחת. אמא דחפה אותי: טלפני!

התקשרתי, קבענו פגישה ונפגשנו. הוא היה נחמד. היה יותר טוב מאחרים. רק מגמגם קצת.

אני לא שכחתי איתו עד לחתונה, כי זה לא היה בחינוך שלי. יצאנו כשלושה חודשים. נסענו לשלושה ימים לטבריה. ישנו באוהל, אבל גם אז לא שכבנו. רק חיבוקים. כשהורנו מטבריה, אמרתי ל-אמא: זהו זה. אני מתחתנת!

אמא קיבלה שוק: "הרי רצית בקא-ריירה?" היא אמרה לי כל הזמן שהוא לא בשבילי.

אז עזבתי את הבית ועברתי להתגורר בביתו של גוטמן, בתל-אביב. אחרי כמה זמן שמעון הלך לאמא וביקש שתסלח לו, כי הוא מבית דתי — הוריו גרים במאה-שערים.

התחתננו, ומאז כל הזמן רבנו. במשך שלוש השנים שהייתי איתו, הייתי בור רחת מאות פעמים לאמא. כשיצאנו לקול-נוע, תמיד לחצתי עליו לקחת את אמא, והוא תמיד כעס. אני גם שמעתי בקולה של אמא — עשיתי מה שהיא היתה מציעה לי לעשות, וזה הרגיו אותו מאוד.

אמא

פחדה

ה צרות התחילו לפני שנסעתי לברי-סל. שיחקתי עם יונה אליאן, וההצגה היתה קצת חופשית בקטע-יימן, ואז הוא היה צועק עלי והיכה אותי. החלטתי שזה הסוף.

קיבלתי עבודה בבריסל. הוא לא הת-נגד חזק, כי הריח שיש פה כסף. לנו היו הרבה חובות על הדיירה, אבל אני עזרתי

נפרדנו מסיבות אישיות ובגלל בעיות ש-היו לנו.

להמבורג הגעתי ללמוד. לא היו לי כמי-עט חברים, רק כמה חברות. בחודשים האחרונים גרתי לבד.

שמעון לא מסודר, טיפש, רק ההורים שלו אוהבים אותו. הוא נורא עקשן, והי-רמה שלו מאוד נמוכה. כשהוא נכנס ל-קריוה, אז הוא לא שולט בעצמו. אז הוא מחוכן. הוא פחדן גדול.

אמא היתה תמיד אשה אלגנטית. היא כתבה לי על אחד סוחר, שיצאה עמו לאחרונה. אך היא הפסיקה איתו, כי הוא רצה רק סקס, ואמא אמרה שזה לא בש-בילה.

אני רוצה להוסיף ולספר שהחברה של אמא, שעבדה איתה, מירח, סיפרה לי בטלפון אתמול, שאמא לא רצתה לפתוח על המקום את החבילה שקיבלה, אלא לקחת אותה הבייתה. אמא פחדה תמיד מחבילות והתרחקה מהן. מרסל זוהר

גרש ממנו. הוא פחד והחזיר את כר-טיסה-הטיסה.

בינתיים עבדתי, ולא התכוונתי לחזור. שלחתי לכתובת של אמא אלף דולר, כדי לשלם את חוב הדיירה. היא בשום אופן לא רצתה לתת לו את הכסף, כי פחדה שהוא יבזבז אותו.

שמעון הלך לאמא למקום שבו היא עבדה, וצעק שהוא ישרוף את הבית אם לא תיתן לו את הכסף.

אמא פחדה. היא התקשרה עם עורך-דין, כדי לפתוח בהליכי-גירושין.

שמעון אמר פעם לאמא, שהוא הגיש בקשה לרשיון להחזקת אקדה כדי להרוג אותה.

בבריסל הייתי שנה. גמרתי ללמוד, קיי-בלתי דיפלומה וחזרתי לארץ. הייתי פה שיבעה חודשים ונסעתי לגרמניה, כי קיי-בלתי סטיפנדיה ללימודים גבוהים יותר. כשהייתי בבריסל הייתי עם הידיד שלי כל הזמן, וכמעט לא היו לי חברים.

לשלם את כולם. במשך הזמן. בכסף ש-הרווחתי.

לפני הנסיעה לבריסל השלמנו, כדי שאוכל לנסוע ושהוא לא יעכב אותי, אבל לא שכחתי איתו, כי לא יכולתי.

בבריסל הכרתי איש-עסקים אמיד. זה אדם רציני, גדול ממני ב-26 שנה, שמו קפרון רובר. הוא גר בבריסל. היינו ביחד במשך כשנתיים. חיינו כמו בעל ואישה. אהבתי אותו מאוד.

עוד לפני שפגשתי אותו, החלטתי ש-אני גמרתי עם שמעון. הוא כתב לי כל הזמן מיכתבים. אני עניתי לו ושיקרת, שאני מתגעגעת אליו. הייתי כל הזמן ב-קשר טלפוני עם אמא. היא היתה מבשלת לשמעון ודואגת לו.

קיבלתי משמעון מברק על כך שהוא מגיע לבריסל. אז כבר הכרתי את החבר הזה מבריסל, אבל עוד לא גרתי איתו. טילפנתי לאמא ואמרתי לה, שתעשה הכל שהוא לא יבוא. היא מסרה לו שאני חר-זרת לארץ בקרוב, ואם יבוא לבריסל, את-